

MC

13a edició

LA MOSTRA DE CINEBAIX

FESTIVAL DE CINEMA INTERNACIONAL DEL BAIX LLOBREGAT

mostra.cinebaix.cat
#mostracinebaix2019

**Festival de Cinema
de la Mediterrània
i del Llevant, del 7 al 17
de novembre de 2019**
Sant Feliu de Llobregat

Victoria Cabedo

Artistes, educadores i vides endurides a la Mediterrània i més enllà

L'Iran, un país amb molta història en l'àmbit cinematogràfic, és el convidat d'un Festival de Cinema de la Mediterrània i el Llevant on sovintegen les autories femenines

Ignasi Franch
@IGNASIFRANCH

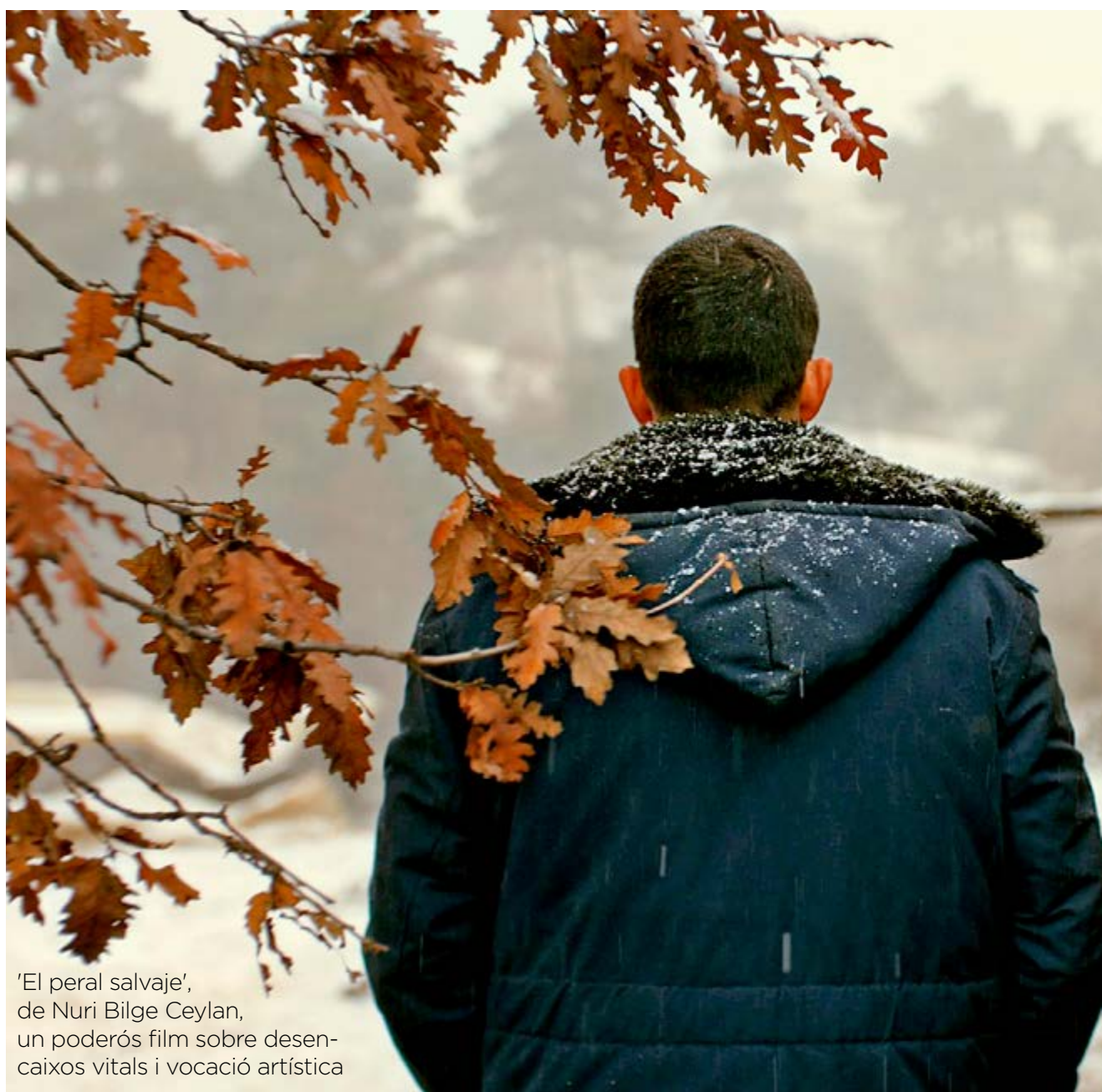
Sovint es qüestiona si la manera d'ensenyar la història dona massa importància a les guerres i les conquestes. Moltes vegades, el que resulta problemàtic no és la importància que se'ls atorga, sinó la manera com es relaten: es duu a un segon terme el patiment i el dolor que comporten. La nova edició del Festival de Cinema de la Mediterrània i el Llevant, que tindrà lloc al CineBaix de Sant Feliu del Llobregat entre els dies 2 i 17 de novembre, torna a incloure propostes que parlen de les ferides de la guerra. I ho fa amb títols que il·lustren les maneres diverses com poden explicar-se aquestes realitats. Les relaten els autors de *1982* i de la cinta d'animació *El pan de la guerra*, ambientades al Líban i l'Afganistan, amb històries apegades als mons infantil i juvenil. Les expliquen també Waad Al-Khateab i Edward Watts, responsables d'una *For Sama* que aborda la inacabable guerra civil a la Síria actual.

Venís desde lejos, un documental de l'egípcia Amal Ramsis, ens explica un petit fragment de la intrahistòria dels conflictes bèl·lics del segle XX. Ho fa mitjançant l'accidentat cas d'un matrimoni de comunistes palestins. El marit viatja per lluitar amb l'exèrcit republicà espanyol, però els seus clans als soldats marroquins perquè abandonin les armes provoca que l'expulsin. A l'Estat francès i a la Unió Soviètica també serà represaliat pel seu pensament lliure, cosa que acaba comportant la separació de la seva filla petita. La veu en off de Ramsis explica aquesta història de la diàspora palestina, els sa-

'Venís desde lejos' ens explica un petit fragment de la intrahistòria dels conflictes bèl·lics del segle XX

crificis derivats de l'activisme revolucionari i les ferides que han deixat en les filles del matrimoni. Alhora, ens ofereix moments que agermanen un cert tarannà poètic amb la crítica de la jerarquització dels dolors: "Les ciutats bombardejades s'assemblen, siguin en blanc i negre o en color", afirma. "Les imatges de la gent quan, espantada, fuig, s'assemblen", continua uns minuts després.

Ayla suposa, en alguns aspectes, el negatiu de *Venís desde lejos*. Si el film de Ramsis és un documental d'autora amb ressons internacionalistes, aquesta ficció turca basada en fets reals mimetitzava amb eficàcia els codis del cinema comercial global. També es pot interpretar com una afirmació de l'autoestima nacional, que dimensiona la cooperació militar empresa durant la guerra de

'El peral salvaje', de Nuri Bilge Ceylan, un poderós film sobre desencaisos vitals i vocació artística

Corea. Uns amics s'allisten a l'exèrcit per lluitar contra el comunisme a l'Orient Llunyà i hi troben una nena òrfena que s'atansa al soldat que l'ha trobat. El que comença com una narració bèl·lica es va convertint en un melodrama sobre la connexió entre aquestes dues persones.

D'ARTISTES I PROFESSIONS LIBERALS

També de Turquia prové *El peral salvaje*, signat pel realitzador estrella dels festivals internacionals: Nuri Bilge Ceylan (*Érase una vez en Anatolia*). Tracta dels desencaisos d'un jove enfrontat amb el seu pare ludòpata. Sinan està acabant la seva formació mentre enllesteix un atípic recull de contes i s'enfronta a la frustració de no veure possible guanyar-se la vida amb l'escriptura.

"Segur, tenir educació és fantàstic, però això és Turquia i t'has d'adaptar", diu un empresari que patrocina iniciatives culturals perquè l'Ajuntament de la seva localitat li compra molta sorra. La pel·lícula està marcada per l'amargor qüestionadora del seu personatge principal. Un escriptor popular a la regió li diu que és un romàntic, i potser ho és també la mateixa obra, que presagia el desenllaç entre boires, pluges i premonicions de fatalitats. Al final, s'escenifica l'acceptació de la raresa pròpia o aliena... i la tossuderia de no donar-se per vençut.

First autograph for Rama és una infreqüent barreja de cinema social i drama sobre els problemes d'una classe intel·lectual o artística. Si alguns clàssics del cinema iranià es fixaven en els entorns rurals i les classes populars, les

recents produccions amb difusió internacional acostumen a retratar una classe mitjana més preocupada per les limitacions de llibertats que pel benestar material. Aquesta obra d'Ali Zhakan se situa en un espai inusual: la d'un escriptor que no pot garantir un sostre per a la seva família. Tot i les circumstàncies extremes, tot i que el seu nou llibre ha quedat atrapat als llimbs d'una censura que ni l'aprova ni el rebutja, l'antiheroi se segueix resistint a acceptar encàrrecs.

Dins de la selecció hi trobem dos films iranians que tracten de l'àmbit educatiu

El film inclou moments d'una certa afectació poetitzadora i també discussions estripades. Si el protagonista d'*El peral salvatge* frega la sociopatia amb la seva indiferència quasi permanent envers la gent amb qui parla, l'antiheroi del film de Zhakan es mostra igual de decidit però més sentimental i autocompassiu. El realitzador aborda de manera xocant alguns temes derivats del sexisme, inclòs el maltractament físic, però la seva narració projecta una certa voluntat d'obrir la mirada. En més d'una ocasió, les oients de les narracions que recita el protagonista li assenyalen algunes cegueses.

ESGUARDS AL MÓN FORMATIU

Des del cinema iranià s'han dedicat obres destacades als infants. *¿Dónde está la casa de mi amigo?* va ser un dels primers èxits d'Abbas Kiarostami, i Jafar Panahi va debutar amb *El globo blanco*. Sovint s'ha escrit que parlar de criatures servia com a mètode per evitar friccions amb la censura, d'escapar-se dels conflictes entre les persones adultes i les institucions islàmiques o de mostrar-los en segon pla. Dins de la selecció preparada per CineBaix trobem dos films iranians que tracten de l'àmbit educatiu. *Wild jonquils* és una de les propostes més lluminoses de la programació d'aquest festival, un film més dolç que amarg, calmat i serè. El protagonista és un mestre rural que vol retornar al seu alumnat el que l'escolarització ha fet per ell: atorgar-li una feina estable i un objectiu vital. Entre els bons sentiments, emergeix una subtrama crítica: l'escola local està amenaçada pels plans de construcció d'un hotel.

Més agre resulta el recorregut que planteja *Orduck-ly*, un drama d'època que planteja un tètric panorama de l'escola a l'Iran del xa de Pèrsia. Un nen arriba a una escola de Teheran i comença a rebre bromes pesades que deriven en maltractaments físics. El motiu? El seu cognom revela el poble que el va veure néixer i el lligam amb els ànecs. La narració flueix amb un ritme sostingut, tamisat d'alguna escena poètica i d'esclats de violència.

De molt més a prop ens arriba *Lo que dirán*, un documental que ressegueix la confecció del treball de final de curs de dues noies catalanes de credo musulmà. Una exerceix de bona nena, l'altra és més rebel; una du nicab, l'altra no. Aquesta peça de roba serà el tema d'una investigació que les impulsarà a fer-se preguntes sobre elles mateixes, sobre les imposicions socials i les decisions personals. La realitzadora Nila Nuñez Urgell documenta el procés d'una manera gens intrusiva.

LES VIDES DURES

La programació del festival inclou un quart film provinent de l'Iran, país convidat d'enguany. Es tracta d'*Iro*, potser la proposta més austera i radical. El seu director, Hadi Mohaghegh, aposta per un minimalisme extrem que retrata accions quotidianes dins d'uns enquadraments fixos que copsen bells escenaris naturals. L'espectadora pràcticament s'ha d'imaginar la història mínima que s'amaga rere aquestes vinyetes lacòniques de la vida d'un home gran.

Si *Iro* és una aposta transparent des del seu inici, *Lo que se siembra* pot generar una certa sorpresa. Al principi, sembla un d'aquells documentals que, com *El lobo de oro de Balolé*, matisen la duresa de la vida arreu del planeta i ens recorden que les persones més desfavorides també somriuen quan les circumstàncies els ho permeten. La realitzadora egípcia Reem Saleh introdueix l'audiència en un grup de crèdit de diverses veïnes d'un barri pobre del Caire. L'associació serveix com un canal d'una certa solidaritat, com un pot comú per cobrir les necessitats ordinàries o extraordinàries de les famílies. Davant de la càmera, diversos testimonis destaquen aquests vincles de solidaritat, però a poc a poc emergeixen relacions violentes. La tragicomèdia va derivant en amargor amb pocs matisos. L'escapatòria religiosa, un cop es trenquen els ponts amb els éssers estimats, apareix com una sortida precària. I, tot i així, en un context d'absència aparentment total de l'estat, les xarxes de solidaritat segueixen semblant una de les poques forces cohesionadores del veïnat.

PUBLICACIÓ EDITADA CONJUNTAMENT PER CINEBAIX I LA DIRECTA

13a edició
MC
LA MOSTRA
DE CINEBAIX

CineBaix
www.cinebaix.com

C. Joan Batllori, 21
08980 Sant Feliu de Llobregat
936 661 859

La Directa
www.directa.cat

directa@directa.cat
FACEBOOK: La Directa - TWITTER: @La_Directa
C. Riego, 37, baixos. 08014 Barcelona
661 493 117 - 935 270 982

CORRECCIÓ:
Èlia Olivan

EDICIÓ:

Jesús Rodríguez

FOTOGRAFIA:

Victor Serri

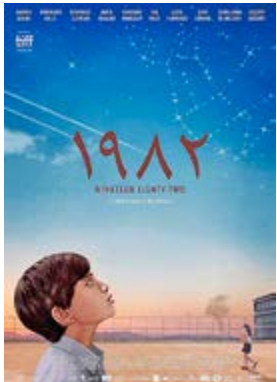
MAQUETACIÓ:

Roger Costa Puyal

PORTADA:

Victoria Cabedo

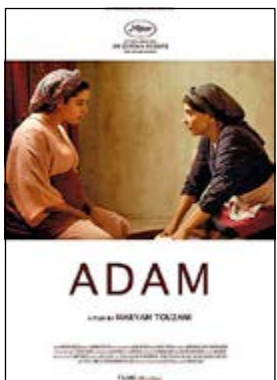
Cartellera

1982

OUALID MOUANESS [LÍBAN, EUA, NORUEGA, QATAR] 2019 – 100 MIN – FICCIÓ – ÀRAB I ANGLÈS, AMB SUBTÍTOLS EN CATALÀ

Durant la invasió del Líban de 1982, un nen d'onze anys que estudia en un col·legi privat als afores de Beirut intenta explicar a una companya de classe que està enamorat d'ella. Mentrestant, diferents professors exposen el seu punt de vista en relació amb la situació política que estan vivint, intentant emascarar la seva por.

Adam

MARYAM TOUZANI [MARROC, ESTAT FRANCÈS, BÈLGICA] 2019 – 98 MIN – FICCIÓ ÀRAB, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

L'Abla regenta una modesta pastisseria a la seva llar de Casablanca, on viu sola amb la seva filla Warda, de vuit anys. Quan la Samia, una dona jove embarassada, truca a la seva porta, l'Abla no s'imagina que la seva vida està a punt de canviar per sempre. Una trobada fortuïta entre dues dones les durà a fer una aventura essencial per determinar qui són en realitat.

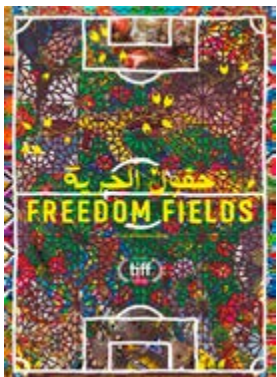

Arab Blues

Un divan á Tunis

MANELE LABIDI LABBÉ [ESTAT FRANCÈS, TUNÍSIA] 2019 – 88 MIN – FICCIÓ FRANCÈS I ÀRAB, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Després d'estudiar durant uns quants anys a l'Estat francès, la Selma obre la seva pròpia consulta psicoanalítica en un popular suburbi de Tunis, just després que tingui lloc la revolució social i política. Malgrat que els començaments són difícils, la demanda aviat comença a sobrepasar les seves capacitats. No obstant això, per fer que el negoci segueixi creixent necessita una certificació especial que no té. Mentre intenta superar tots els tràmits administratius necessaris per complir el seu somni, la Selma es retroba amb un passat que creia haver deixat enrere.

Campos de libertad
Freedom fields

NAZIHA AREBI [LÍBIA, REGNE UNIT] – 2018 – 97 MIN – DOCUMENTAL – ÀRAB I ANGLÈS, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

A la Líbia de després de la revolució, un grup de dones s'uneix per un somni comú: jugar a futbol per la nació. Però el país s'enfonsa en la guerra civil i les esperances utòpiques de la primavera àrab es dilueixen. Podran fer realitat el seu somni? Queda un país per al qual jugar? *Campos de libertad* és una pel·lícula al voltant de l'esperança i el sacrifici en una terra on els somnis són més aviat un luxe. Descobrim, a través de la mirada d'aquestes activistes accidentals, un país en transició on les històries d'amor, les lluites i les aspiracions s'enfronten a la història.

El peral salvaje
Ahlat Agaci / Du mielaux cendres / The wild pear tree

NURI BILGE CEYLAN [TURQUIA, MACEDÒNIA, ESTAT FRANCÈS, ALEMANYA, BÒSNIA I HERCEGOVINA, BULGÀRIA, SUÈCIA] 2018 – 188 MIN – FICCIÓ TURC, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

En Sinan és un apassionat de la lectura i sempre ha volgut ser escriptor. Quan torna al poble on va néixer, fa un gran esforç per ajuntar bastants diners i publicar la novel·la que ha escrit, però els deutes del seu pare l'atrapen.

Els fils del tauler
Los hilos del tablero

JOSÉ (JOSETE) GAYÀ [ESTAT ESPANYOL] – 2018 52 MIN – DOCUMENTAL CATALÀ I CASTELLÀ

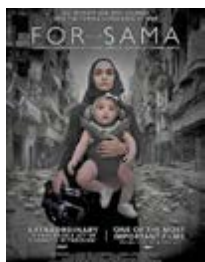
La guerra: la desraó de la violència planificada. Les seves conseqüències són aterridores. Cap poble sembla poder escapar dels seus efectes. Mai abans hi havia hagut tants refugiats, augmenta la mort de civils, el complex militar industrial és el sector industrial més poderós. Qui mou els fils i amb quin propòsit? Analistes i víctimes de diferents guerres analitzen i desxifren els interessos ocults darrere d'un complex sistema que promou una cultura de la por, on cal competir, guanyar i acaparar mitjançant l'ús de la força de les armes. *Els fils del tauler* és un documental d'investigació que es planteja com un al·legat a la cultura de pau i de defensa de drets humans.

First autograph for Rana

ALI ZHEKAN [IRAN] – 2018 90 MIN – FICCIÓ – PERSA, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

En Jahangir Golstaneh és un novel·lista que fa uns quants anys que està casat amb una dona anomenada Rana i tenen un fill de set anys. En Jahangir és autor de diverses novel·les, tot i que només n'ha pogut publicar una. La seva única font d'ingressos és l'escriptura i no vol dedicar-se a res més per sortir de la seva precarietat. Aquesta decisió és la causa dels problemes i obstacles que van apareixent al llarg de la seva vida.

For Sama

WAAD AL-KHATEAB I EDWARD WATTS [REGNE UNIT] – 2019 100 MIN – DOCUMENTAL – ÀRAB, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Una dona jove lluita per unir l'amor, la guerra i el seu paper com a mare durant cinc anys en el context de la guerra de Síria.

Here / Iro

HADI MOHAGHEGH [IRAN] 2018 – 82 MIN – FICCIÓ – PERSA, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Un vell aïllat i solitari que viu a les muntanyes intenta salvar la vida d'en Sohrab, el seu fill. Però, malgrat els seus esforços, no pot canviar la sentència de mort del fill i en Sohrab és executat. Així doncs, agafa el cos del seu fill i el passeja per la muntanya i els rius, en un intent de batejar-lo. Mentrestant, el vell també ha de tenir cura del seu net.

Hijo mío / Weldi / Mon cherenfant / Dear son

MOHAMED BEN ATTIA [TUNÍSIA, BÈLGICA, ESTAT FRANCÈS, QATAR] 2018 – 104 MIN – FICCIÓ ÀRAB, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

En Riadh està a punt de jubilar-se com a operari de carretó elevador al port de Tunis. Ell i la seva dona Nazli viuen per al Sami, l'únic fill de tots dos, que està a punt d'acabar l'institut. Les migranyes habituals de l'adolescent preocupen els pares. Quan sembla que està millorant, desapareix de cop.

Idrissa, crònica d'un mort qualsevol

XAVIER ARTIGAS I XAPO ORTEGA [ESTAT ESPANYOL] – 2018 – 94 MIN – DOCUMENTAL – CATALÀ I CASTELLÀ

Xavier Artigas (*Ciutat morta*, 2013) posa el focus en un altre cas real per a un nou treball de denúncia: *Idrissa, crònica d'una mort qualsevol* recupera el cas d'un jove immigrant africà que va morir al Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona el gener de 2012. El documental intenta reconstruir què va passar i retrata la realitat dramàtica de les persones que arriben a un altre país a la recerca d'un futur millor.

Lo que dirán
El que diran
Some might say

NILA NÚÑEZ URGELL [ESTAT ESPANYOL] – 2017 – 61 MIN – DOCUMENTAL – CASTELLÀ, CATALÀ, ÀRAB I URDÚ, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Documental dramatitzat en el qual dues noies musulmanes residents a Barcelona –entre rialles, rebel·lia i afecte– intenten desmuntar els prejudicis als quals afirmen veure's sotmeses de vegades. En una etapa de desitjos i dubtes, es qüestionen la seva identitat i les diferents postures davant la seva cultura.

Lo que se siembra...
Al Gami'ya
What comes around
Ce qu'onsème...

REEM SALEH [LÍBAN, EGIPTE, GRÈCIA, QATAR, ESLOVÈNIA] – 2018 – 80 MIN – DOCUMENTAL – ÀRAB, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

"Una gran família": així és com l'Um Ghareeb, la protagonista de la pel·lícula, descriu els Al Gami'ya, de Rod el Farag, un dels barris més pobres del Caire. En aquestes comunitats, tots els membres contribueixen en un fons amb una petita quantitat de diners de forma regular. Es reuneixen setmanalment i entre tots decideixen qui és la persona o la família més necessitada per lliurar-li una part dels diners. Durant sis anys Reem Saleh va seguir amb la càmera els membres d'una comunitat i revela la seva lluita diària per sobreviure.

Noura's dream
Noura rêve

HINDE BOJEMAA [TUNÍSIA, BÈLGICA, ESTAT FRANCÈS, QATAR] – 2019 – 92 MIN FICCIÓ – ÀRAB, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Mentre el seu marit és a la presó, la Noura coneix en Lassad. S'estimen i desitgen viure junts, però en Jamel surt de la presó i, obligada per la llei, la Noura ha de reprendre la seva vida quotidiana amb el seu marit.

Orduckly

BEHROUZ GHARIB POUR [IRAN]
2018 – 86 MIN – FICCIÓ – PERSA, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

El pare de l'Orduckly, que treballa a l'estació de tren de Tabriz, es veu obligat a traslladar-se a Teheran perquè la seva dona pateix una malaltia terminal. Un cop a Teheran, matricula el seu fill en una escola important sense tenir en compte les tràgiques conseqüències a què haurà de fer front a causa del seu nom. La pel·lícula retrata un patiment compartit per centenars d'iranians: l'opressió, la manca de seguretat, la superficialitat i la insatisfacció.

Papicha

MOUNIA MEDDOUR [ESTAT FRANCÈS, ÀLGÈRIA, BÈLGICA, QATAR] – 2019 – 106 MIN
FICCIÓ – FRANCÈS I ÀRAB, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

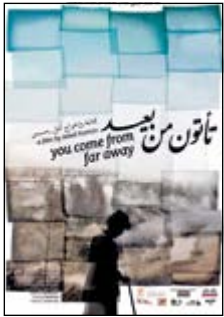
Algèria, 1997. El país està en mans de grups terroristes que busquen instaurar un estat islàmic i retrògrad. Les dones són les que es veuen més afectades per les noves lleis, amb les quals els líders busquen controlar els seus cossos i la seva manera de comportar-se en societat. Quan la situació comença a anar més enllà del que les dones poden suportar, la Nedjma, una jove estudiant a qui apassiona el món de la moda, decideix defensar les noies adolescents celebrant un certamen de moda que desafia totes les normes establertes.

Renault 12

MOHAMED EL KHATIB [ESTAT FRANCÈS, MARROC, BÈLGICA]
2018 – 78 MIN – DOCUMENTAL
FRANCÈS I ÀRAB, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Al cap de poc temps de la mort de la seva mare, el dramaturg i director de teatre Mohamed El Khatib rep una trucada del seu oncle des de Bab Berred, el poble de la família a les muntanyes del Rif (Marroc). L'oncle li indica que hi vagi com més aviat millor per rebre la seva herència, i li insisteix que faci el viatge en un Renault 12. El Khatib decideix anar des d'Orleans fins a Tànger. Amb la mateixa estructura que una *road movie*, *Renault 12* també és l'intent per part del director de descobrir els seus orígens, documentar trobades inesperades i posar en escena situacions per fer aflorar paisatges socials, polítics i culturals.

Venís desde lejos
You come from far away

AMAL RAMSIS [EGIPTE, LÍBAN, QATAR, ESTAT ESPANYOL, GRÈCIA, RÚSSIA] – 2018 – 84 MIN
DOCUMENTAL – RUS, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Imagina't que el teu pare és un àrab palestí que va decidir lluitar contra Franco en la guerra civil espanyola. Imagina't que tens germans i germanes amb els quals no pots comunicar-te, ja que no parlen el mateix idioma. Imagina't que tens família però vas créixer sense els teus pares. *Venís desde lejos* explica l'extraordinària història d'una família palestina que es va dispersar a conseqüència dels esdeveniments ocorreguts el segle passat, des de la guerra civil espanyola fins a la segona guerra mundial, passant per la nakba palestina o la guerra civil libanesa.

Wild Jonquils

Nastaran-Ha-Ye Vahshi
RAHBAR GHANBARI [IRAN]
2017 – 83 MIN – FICCIÓ
PERSA, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Situada en una zona rural allunyada, una escola rep una notificació del Ministeri d'Educació en la qual es declara que, si no s'aconsegueix un determinat nombre d'alumnes, l'escola haurà de tancar. El mestre decideix anar als pobles de muntanyes i boscos dels voltants, en persona, per convèncer tots els pares que és imprescindible que els seus fills rebin una formació. Quan cau malalt, la seva promesa apareix per atendre'l. Però tot es complica i eventualment un dels estudiants s'ofereix com a voluntari per mantenir les classes com si no passés res.

Zer

KAZIM ÖZ [ALEMANYA, TURQUIA, EUA] – 2017 – 113 MIN
FICCIÓ – TURC, KURD I ANGLÈS, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

És la història d'un jove que s'embarca en un viatge a Turquia després que la seva àvia Zarife morí de càncer en un hospital de Nova York. A través de la història de la Zarife, la pel·lícula aborda el tema de la massacre de població kurda de 1938 a Dersim i el silenci del que va passar en la història oficial turca.

Fraternidad

Ikhwène / Brotherhood / Fraternité
MERYAM JOOBEUR
[CANADÀ, QATAR, SUÈCIA, TUNÍSIA] – 2018 – 25 MIN – FICCIÓ – ÀRAB, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Mohamed és un pastor endurit que viu al camp tunisià amb la seva dona i els seus dos fills. Quan el seu fill gran, Malek, torna de Síria amb una jove que porta nicab, se sent profundament pertorbat i comença a desconfiar. La creixent tensió entre pare i fill arriba al punt de no retorn.

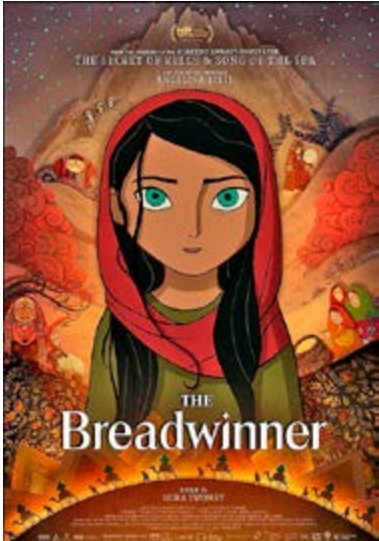
Las sandías del jeque

Les pastèques du cheikh / Sheikh's Watermelon
KAOUTHER BEN HANIA
[ESTAT FRANCÈS, TUNÍSIA] 2018
23 MIN – FICCIÓ – ÀRAB, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

El xeic Tasher és un piadós i respectat imam. Accepta resar pel cos d'una dona a la qual no coneixia, però aquest acte de pietat es convertirà en el pecat que permetrà a Hamid, el seu maquiavèl·lic i ambiciós ajudant, soscavar-li el poder.

LA MOSTRA.EDUCA

per a centres educatius

El pan de la guerra
The bread winner

NORA TWOMEY [IRLANDA, CANADÀ, LUXEMBURG, EUA] – 2017
94 MIN – ANIMACIÓ – ANGLÈS, AMB SUBTÍTOLS EN CATALÀ / DOBLADA EN CASTELLÀ

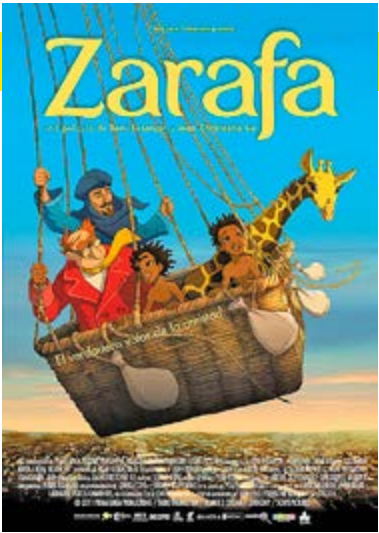
La Parvana és una noia d'onze anys que viu a la capital de l'Afganistan, Kabul, durant el període de domini dels talibans. Quan el seu pare és detingut, els membres de la família es queden sense recursos i, com que les dones tenen prohibit guanyar diners, decideixen transformar la Parvana en un noi perquè pugui treballar.

Yomeddine
El día del juicio final

A.B. SHAWKY [EGIPTE, ÀUSTRIA, EUA] – 2018 – 97 MIN – FICCIÓ
DOBLADA EN CASTELLÀ

Un lepros copte i el seu aprenent orfe surten per primera vegada de la comunitat on viuen. Emprenen un viatge per Egipte buscant les seves arrels, la seva cultura i el que queda de les seves famílies.

Zarafa

RÉMI BEZANÇON I JEAN-CHRISTOPHE LIE [ESTAT FRANCÈS, BÈLGICA] – 2012 – 78 MIN
ANIMACIÓ – DOBLADA EN CATALÀ

Els nens del poblat es reuneixen sota el gran baobab, on l'ancià de l'indret els explica la història de la indestructible amistat entre Maki, un nen de deu anys, i Zarafa, una girafa òrfena que es convertirà en el regal del paixà d'Egipte al rei de França. Hassan, el príncep del desert, haurà de complir la perillosa missió de portar Zarafa fins a França, però Maki està decidit a arriscar la seva vida per tornar la girafa a la seva llar. Durant el llarg viatge que els portarà del Sudan a París, passant per Alexandria, Marsella i els Alps nevats, s'enfrontaran a grans perills. Maki i Zarafa descobriran que mantenint-se units sempre els superaran.

Algèria, una revolució encallada

Ricard González
@RICARDGONZ
Tunis

Ni una calor sufocant –que al mes d'agost va superar els 40 graus a l'ombra–, ni les vacances després de la Festa del Sacrifici, ni les mesures dissuasives de les autoritats en forma de carrers bloquejats o detencions arbitràries han pogut posar fi a la revolta popular a Algèria. La segona setmana d'octubre, una multitud va tornar a manifestar-se per ciutats i pobles de tota la geografia del país per demanar una veritable transició democràtica. Amb aquesta, ja van 34 convocatòries seguides. Més de vuit mesos. Si bé a l'estiu les mobilitzacions es van debilitar, amb la tornada del curs escolar han recuperat el seu vigor. El pols entre l'exèrcit i l'anomenat *hirak* ('moviment', en àrab) s'allarga, i no es veu una sortida al conflicte.

Fins ara, tant l'oposició com l'exèrcit han actuat de manera més aviat cauta per evitar un xoc frontal. La policia ha utilitzat gasos lacrimògens per dispersar manifestants, però mai ha obert foc, com sí que ha succeït recentment al Sudan. L'activisme, per la seva banda, no ha paralitzat el país amb vagues o altres actes de desobediència civil. Els dos actors porten setmanes enrocats en les seves posicions mentre esperen que l'altre cedeixi, cosa que encara no s'ha donat. Ens trobem en un impàs, però ja hi ha senyals d'una possible escalada, sobretot per part del règim.

En les darreres protestes, les autoritats militars han ordenat bloquejar l'accés a la capital i fins i tot confiscar vehicles o autobusos que transportessin manifestants d'altres províncies. L'home fort del país, el cap de l'Estat Major, Gaïd Salah, ha elevat el to de les seves advertències i ja assenyalava l'existència de "mans negres" darrere les protestes: "Alguns poders insidiosos [...] utilitzen diners bruts, concedits per entitats desconegudes que tenen objectius malèvols, amb la finalitat d'engrandir el nombre de manifestants portant ciutadans d'altres províncies a Alger". A més, el règim ha arrestat diverses figures de l'oposició i les ha acusat d'"atemptar contra la unitat nacional". Entre elles, els periodistes Foudil Boumala i Saïd Budur, així com els activistes Karim Tabou i Samir Benlarbi. "No sé si hi haurà una escalada. Aquesta no és la primera vegada que hi ha detencions. L'exèrcit no sembla voler negociar, però no veig un escenari de gran violència. Per part del *hirak* s'està debatent passar a les vagues, però la decisió no està presa", explica Ghalia Djelloul, investigadora de la universitat UCL.

A hores d'ara, la revolta no ha pogut imposar les seves tesis, però sí que ha aconseguit avortar les solucions proposades per *le pouvoir* –els poders fàctics– a la crisi política desencadenada el febrer amb l'anunci de la candidatura a la reelecció del president Bouteflika, malgrat el seu estat catatònic. Mitjançant Gaïd Salah, l'exèrcit va intervenir per forçar la dimissió del rais malalt el mes d'abril, i va inten-

tar imposar unes eleccions sota el seu control el 4 de juliol. Però el boicot de la població i dels partits polítics opositors ho va impedir. Cap candidat amb un mínim suport popular s'hi va presentar, i desenes de jutges i fins i tot algunes alcaldies es van negar a col·laborar amb l'organització dels comicis.

Quatre mesos després, el general Salah va tornar a la càrrega. Després d'ordenar al president interí Abdelkader Bensalah la celebració d'uns comicis presidencials abans de final d'any, Bensalah va signar la convocatòria electoral per al proper 12 de desembre. "L'exèrcit insisteix a convocar eleccions perquè considera que podrà aconseguir que el seu candidat les guanyi i així tutelar la transició", explica l'analista polític algerià Otman Lahiani. Des de la independència el 1962, en alguns moments l'exèrcit ha governat el país de forma directa, mentre que en d'altres era més aviat el poder a l'ombra. I no vol renunciar a aquest privilegi.

La gran pregunta és si el 12-D el règim podrà fer els comicis o bé els haurà de suspendre

La gran pregunta és si aquest cop el règim podrà realitzar els comicis o bé si els haurà de suspendre, com va passar el 4 de juliol. L'esquer del poder militar ha estat la creació d'una nova junta electoral que s'encarregarà de supervisar els comicis: l'Autoritat Nacional Independent per a les Eleccions (ANIE). Tanmateix, tot indica que el nou sistema no trencarà amb l'antic, que durant dècades s'ha dedicat a fer tupinades perquè la candidatura de *le pouvoir* obtingui el percentatge desitjat. Entre les exigències de l'oposició per dialogar figura el cessament del govern (nomenat encara per Bouteflika) i l'alliberament de totes les persones preses per raons polítiques. "Sí, nosaltres també volem unes eleccions presidencials, però no sense la formació d'un govern de consens i l'obertura d'un període de transició. Sense l'elecció d'una junta electoral vertaderament independent, no pot haver-hi uns comicis lliures", proclama Masud Bubiba, responsable del sindicat de mestres, molt actiu en les protestes. El *hirak* algerià rep el suport de centenars d'organitzacions de la societat civil i ciutadania independent, sense líders i amb els partits de l'oposició a remolc.

A diferència dels comicis de juliol, almenys aquest cop sí que hi haurà candidatures. Fins ara, ja se n'han presentat 139, si bé la majoria són personatges desconeguts. Però hi ha algunes excepcions, com els antics primers ministres Ali Benflis, que va governar el país entre 2000

Una de les 34 jornades de manifestacions massives que han omplert els carrers d'Algèria

i 2003, i Abdelmadjid Tebbune, que va ocupar el càrrec durant tres mesos el 2017. Benflis, de 75 anys, ja va ser candidat opositor en dues conteses presidencials, el 2004 i 2014, havent estat clarament derrotat per Bouteflika. Molts activistes del hirak sospiten que serà el candidat del règim i que mai ha estat del tot compromès amb una veritable democratització del país.

El govern ha volgut guanyar simpaties amb l'arrest per corrupció de caps de l'antic règim

En canvi, a qui sembla que no podrà cooptar Gaïd Salah és al Moviment de la Societat per la Pau (MSP), el principal partit islamista del país i que compta amb 34 representants a l'Assemblea Nacional. Nascut com una branca dels Germans Musulmans d'Egipte, l'MSP va donar suport a Bouteflika fins al 2012, havent aportat fins i tot diversos ministres al govern. Ara, però, es manté fidel al hirak. "El poder és responsable del bloqueig de la transició democràtica reclamada pel hirak i no ha complert la seva promesa de satisfer les reivindicacions populars", ha declarat el partit islamista en un comunicat públic la darrera setmana.

Quan falten dos mesos exactes per les eleccions, un grup de divuit personalitats polítiques i intel·lectuals ha presentat un manifest en el qual s'aposta per tornar a ajornar els comicis davant el risc que la baixa participació els acabi deslegitimant. "Aventurar-se a fer unes eleccions presidencials sense un consens nacional previ, que inclogui totes les parts, és fer un salt cap a allò desconegut, atiar la còlera del carrer i agreujar la crisi de legitimitat del poder, la qual cosa obriria les portes a la ingerència estrangera", adverteix el text.

Durant els últims mesos, el govern ha intentat guanyar-se les masses protestatàries amb l'arrest i el processament per corrupció d'alguns pesos pesants de l'antic règim, com l'exprimer ministre Ahmed Ouyahia o el secretari general del Front Nacional d'Alliberament d'Algèria (FLN), Mohamed Yemai. Saïd Bouteflika, el germà de l'expresident i considerat el poder a l'ombra els últims anys del seu mandat, ha estat condemnat a quinze anys de presó. No obstant això, l'activisme ha vist el truc i ha interpretat les detencions i els judicis com una venjança dins el sistema, i no com un senyal d'una voluntat sincera de canvi.

Segons els analistes, la situació de bloqueig actual és perillosa i insostenible, ja que s'albiren a l'horitzó els núvols d'una crisi econòmica a causa del descens galopant de les reserves derivades del petroli. En el clima actual, una política de retallades per part d'un govern vist com a il·legítim podria ser explosiva. En els propers mesos, Algèria donarà a parlar.

El tauler d'Ormuz

Creix la tensió a l'estret per on passen milions de barrils de petroli del golf Pèrsic. Escalada entre les grans potències mundials pel control d'un combustible cada cop més escàs

Marc Almodóvar

@ALMOTUIT

El 28 de setembre, després de més de dos mesos retingut al port de Bandar Abbas, el petrolier britànic *Stena Impero* abandonava la costa iraniana i es dirigia, definitivament, a Dubai. La Guàrdia Revolucionària iraniana havia aturat el vaixell a mitjans de juliol acusant-lo d'estar envaint irregularment les seves aigües jurisdiccionals, cosa que va obrir una enorme tensió diplomàtica entre Londres i Teheran. Hi ha qui hi va veure una clara reacció de la República Islàmica a la detenció a Gibraltar d'un buc iranià a primers de juliol. El superpetrolier *Grace 1* havia estat confiscat el 4 de juliol per la Marina Reial britànica prop del penyal. El vaixell duia una càrrega de 2,1 milions de barrils que, segons denunciaven les autoritats britàniques, podia tenir com a destí la Síria de Bashar al-Assad. Argumentant l'embargament europeu a la dictadura assadista, les autoritats van retenir el *Grace 1* de forma sorprenent. L'embargament va incomodar també l'Estat espanyol, ja que tornava a refermar el conflicte sobre la jurisdicció efectiva de les aigües que rodegen el penyal i que Madrid considera com a pròpies. Per això va arribar a elevar una protesta i va insinuar una probable pressió de la Casa Blanca rere l'incident; unes sospites que el temps confirmaria.

El 19 d'agost, un mes i mig després i mentre l'*Stena Impero* es trobava encara retingut a l'Iran, les autoritats van accedir a deixar anar el vaixell. Els mitjans van publicar que s'hauria permès sota la condició que el cru no anés a Síria. L'administració Trump va intentar bloquejar *in extremis* la partida del buc, apel·lant a l'embargament unilateral que Washington ha renovat recentment sobre Teheran, primer, i referint-se a l'embargament europeu sobre Síria, després. El vaixell va salpar amb tota l'atenció mediàtica a sobre. El 7 de setembre, el rotatiu *The Telegraph* ja publicava unes imatges que demostrarien que el buc hauria descarregat el cru vora de Tartus, a la costa siriana. El 13 de setembre, els Estats Units afirmaven tenir evidències del desembarcament de cru a Síria en una denúncia que el secretari d'Estat de la Casa

Trump vol reduir les exportacions de l'Iran a zero, i al preu que calgui

Blanca, Mike Pompeo, ha anat esgrimint constantment des de llavors tot exigint a la Unió Europea represàlies contra l'Iran per l'incident. Teheran, per la seva banda, no ho nega. Reconeix que el *Grace 1* (ara rebatejat com a *Adrian Draya 1*) va descarregar el petroli a un port mediterrani, que ho va fer una empresa privada sota la seva responsabilitat i, a més, nega que la condició de no desembarcar a Síria formés part de cap acord. L'Iran manté que la retenció del buc va ser una greu violació del dret internacional i que l'embargament europeu en cap cas pot aplicar-se i afectar arbitràriament tercers països, com és el cas de l'Iran.

L'ENROCAMENT DE TRUMP

L'obsessió de l'administració Trump per evitar que el petrolier descarregués el cru a Tartus va arribar a nivells delirants. A principis de setembre, el *Financial Times* filtrava uns correus segons els quals la Casa Blanca hauria

ofert una important recompensa al capità de l'embarcació perquè lliurés el vaixell a un port disposat a entregar-lo als Estats Units. El xantatge va ser confirmat pels mateixos Estats Units. Tot plegat va provocar una de les principals crisis diplomàtiques de l'estiu. El Regne Unit va desplaçar destructors de guerra a l'estret per garantir el pas dels seus vaixells mentre la tensió entre Londres i Teheran era ben evident.

Val a dir que no ha estat l'únic incident a l'estret dels darrers mesos. Ni el més greu. El 12 maig, quatre vaixells -incloent-hi dos petroliers saudites- van ser-hi atacats. Els Estats Units van assenyalar Teheran, però van negar tenir-hi res a veure. Un mes després, es va repetir un incident similar amb dos petroliers, un de noruec i un altre de japonès. L'estiu també ha estat ben calent. Al juny, els Estats Units desplegaven mil soldats a la zona arran dels incidents a l'estret, i en pocs dies augmentava exponencialment la tensió amb l'abatiment d'un dron estatunidenc que suposadament violava l'espai aeri iranià. El comandant en cap de la Guàrdia Re-

Una patrulla marítima de la Guàrdia Revolucionària iraniana al voltant del vaixell britànic 'Stena Impero'

Una aixeta regulada per l'Iran

L'estret d'Ormuz, un petit pas de 167 quilòmetres d'amplada, és l'única sortida naval del golf Pèrsic. Cada dia hi passen 17,4 milions de barrils de cru, quantitat que representa el 20% del subministrament de petroli mundial, que circula per aquestes aigües i que significa un terç del tràfic marítim mundial de petroli. Malgrat estar tècnicament regulada per la Convenció de les Nacions Unides de la Llei de l'Aigua de 1982, el fet que l'Iran no l'hagi ratificat li garanteix el control històric i els conflictes hi són habituals.

L'objectiu de Trump és reduir les seves exportacions a zero, i al preu que calgui. Vol marcar distància amb l'anterior administració Obama, qui havia posat fi a les sancions i el bloqueig de l'Iran gràcies a un pacte nuclear que l'actual hoste de la Casa Blanca ha volgut fer volar pels aires. La política regional del Departament d'Estat nord-americà torna a estar, sense complexos, en mans d'un Israel i una Aràbia Saudita cada cop més radicalitzades i unides pel seu odi al país persa. Un odi que se simplifica com un tema de baralles confessionals entre sunnites i xiïtes, però que la història remarca que hi té molt més a veure la lluita pel poder geoestratègic i pel control econòmic de la regió que les disputes religioses en si mateixes.

Malgrat tot, sembla difícil que la sang arribi al riu, o en aquest cas a l'estret d'Ormuz. D'una banda, Trump s'ha mostrat menys bel·licós del que s'esperava. La seva negativa final a intervenir a l'Iran va acabar de fer explotar la seva pèssima relació amb John Bolton, el seu assessor de Seguretat Nacional. L'arquitecte de la invasió a l'Iraq de 2003 i un dels principals defensors de la mà dura i la intervenció militar va ser acomiadat per Trump a principis de setembre a través de les xarxes socials, en un dels ja típics episodis de l'històric president. Un Trump que ara sembla disposat a obrir una nova etapa de distensió amb l'Iran i s'ha mostrat fins i tot disposat a reunir-se amb el president Rohani.

I és que sembla que l'Aràbia Saudita ha abaixat el to. L'home fort de la casa saudita, Mohamed Ben Salman, ja va alertar en una entrevista televisiva que una guerra oberta amb l'Iran suposaria "un col·lapse de l'economia global que no es limitarà a l'Aràbia Saudita o els països del Pròxim Orient", i diverses fonts han confirmat l'apropament diplomàtic entre ambdós països en les darreres setmanes. Al darrere del canvi de postura s'hi podria trobar el sorprenent atac a les infraestructures saudites d'Aramco, que va colpejar el preu del cru mundial, o les recents victòries dels houthis iemenites arrestant milers de soldats saudites. Unes operacions que, malgrat que Teheran negui tenir-hi res a veure, Riad hi veu la mà iraniana al darrere. I sembla que han tingut efecte, ja que l'Aràbia Saudita sembla disposada a rebaixar la tensió. A més, la incertesa política en la qual es troba sumit Israel, amb una repetició electoral que no ha desfet l'empat tècnic i que deixa el bel·licós Netanyahu a la corda fluixa, també ajuden a rebaixar la tensió creada amb l'enèsima crisi a l'estret d'Ormuz.

L'Aràbia Saudita ha alertat que una guerra oberta amb l'Iran suposaria "un col·lapse de l'economia global"

volucionària, Hossein Salami, va afegir que allò era "un missatge clar" per als Estats Units i que, malgrat no voler la guerra, hi estaven "completament preparats". Durant uns dies va semblar que l'atac podia ser imminent. De fet, tot estava llest per a la intervenció militar, però en un darrer moment Trump va decidir no prémer el botó.

LA JUGADA MESTRA DE MACRON

És en aquest context d'escalada de les hostilitats que s'emmarca la jugada del primer ministre francès, Emmanuel Macron. Durant la cimera del G8 de Biarritz, va convidar, davant la sorpresa de tothom, el ministre d'Exteriors iranià, Javad Zarif. Malgrat que el cap de la diplomàcia iraniana, contra qui la Casa Blanca havia obert recentment noves sancions nominals, no es va trobar amb Trump, sí que sembla que el gest francès hauria servit per obrir la porta a rebaixar una tensió a punt d'explotar.

La crisi de l'estret d'Ormuz mostra les conseqüències del deliri de la Casa Blanca per voler ofegar l'Iran.

La dissidència israeliana navega a contracorrent

Hi ha ciutadanes jueves d'Israel que lluiten contra els privilegis que tenen en relació amb la comunitat palestina, i sovint el preu que han de pagar per fer-ho és alt. Mentre que es reivindiquen com a "antisionistes", la seva societat les titlla de "traïdores"

Clothilde Mraffko

@CMRAFFKO

Fins i tot a la tardor, el sol del matí crema la pell d'aquelles que s'aventuren a travessar els àrids turons del sud d'Hebron, a la Cisjordània ocupada. Però a Guy, Li, Pepe i les altres els és igual: suen, alegres, mentre enretiren les runes d'una casa palestina enderrocada fa un mes per l'exèrcit israelià. "Forma part de la rutina", afirma Li, tot lluint un mocador al cap que el protegeix dels coents rajos del sol. Israel ho controla tot en aquesta regió de Cisjordània: és gairebé impossible aconseguir llicències per construir. Llavors, les palestines van construint edificis de manera il·legal, l'exèrcit els destrueix i, pocs dies després, rebrota un nou edifici.

És només en els moments de confrontació violenta que les residents de Hallet al-Dabba coincideixen amb gent d'Israel; en concret, amb soldats que les assetgen o colons que les amenacen. El cas de Li i les set activistes que l'acompanyen és una excepció. Formen part del grup Taayush, fundat el 2000. Cada dissabte, s'aixequen a l'alba mentre la resta del país gaudeix del sàbat, el dia de descans setmanal jueu, i intenten contrarestar les ferides provocades per l'ocupació a Cisjordània des de 1967. També protesten contra el bloqueig israelià que ha asfixiat Gaza durant més d'una dècada, demanen més

També protesten contra el bloqueig israelià que ha asfixiat Gaza durant més d'una dècada

igualtat i es manifesten contra l'arrabassament de terres. Una minoria, a ulls de la seva pròpia societat. "Com a israeliana, sento que el desequilibri de poder és tan fort (entre les palestines i jo mateixa) que aquest tipus d'activitats no el destrueixen, però sí que contribueixen a fer que disminueixi", diu Li. "És difícil aixecar-se; però a mesura que el cotxe avança cap al sud, m'adono que soc exactament on vull ser", afegeix l'artista de 32 anys. "Estic aprenent molt, em sento menys indefensa, i això m'anima personalment a no encongir-me, per exemple, davant de la censura".

AL MARGE DE LA SOCIETAT

Li es va unir a Taayush el 2010, però encara "li fa molta mandra": "Implicar-m'hi em va costar molt de temps, i potser segueixo intentant esbrinar com vull implicar-m'hi i per què", somriu mentre evoca alguns errors del passat, com ara el dia en què "vam bloquejar una carretera un dissabte a Cisjordània" i, finalment, "les úniques persones que havíem aconseguit bloquejar eren palestines! Et sents estúpida".

A Israel, fins i tot l'esquerra és sionista. Són rares les que discuteixen la raó de ser del país: un estat per al

poble jueu. "El supremacisme és inherent al sionisme", afirma Ronnie Barkan, que va cofundar el moviment BDS a Israel per defensar el boicot a l'estat jueu i imposar-li sancions amb l'objectiu de destruir el sistema d'opressions contra la població palestina. Aquest israelià de 43 anys critica amb vehemència l'ala esquerra tradicional, que lluita només contra l'ocupació dels territoris palestins des de 1967. El problema, segons ell, "no és només dels assentaments", sinó que es remet sobretot a l'any 1948, data de creació del país. Un naixement precedit de l'exili forçat de 700.000 palestines. La Nakba -en àrab, 'la catàstrofe'- és una realitat negada per moltes israelianes, una part de la història que no s'ensenya mai a escola. Tanmateix, diu, "bona part de l'apartheid israelià no es produeix a Cisjordània o a Gaza, sinó dins del territori que es considera Israel".

Ronnie segueix fent referència al territori situat entre la Mediterrània i Jordània: Palestina. "Els set milions de les anomenades 'jueves israelianes privilegi-

Joves del grup Taayush intenten bloquejar la destrucció d'uns edificis
Oren ziv/Activestills

Ofer Neiman, un dels activistes

ades' no han de decidir soles el seu propi futur", insisteix. La seva finalitat ha de ser assolir "la igualtat entre els vint milions de filles d'aquesta terra", les que viuen avui a Gaza, Cisjordània, Israel i les refugiades palestines que des de la Nakba es troben repartides pel món. Actualment viu a Alemanya, i se sent més útil. Només parla amb israelianes antisionistes que donen suport al BDS, "les que han anat més enllà del rentat de cervell". "Te'n puc dir tots els noms, si vols, perquè vegis que en som moltes!", riu. "La gran majoria (de la població d'Israel) dona suport als crims israelians. No tothom és extremista, sinó sovint simplement apàtic, com si la cosa no els afectés", conclou en Ronnie.

VIOLENCIES

Ofer Neiman va optar per quedar-se a Israel. Aquí, les antisionistes són considerades una amenaça, remarca aquest activista que es va incorporar al BDS a Israel poc després de la seva creació el 2009. Va ser víctima d'un

assetjament a les xarxes socials. Tanmateix, diu que "hi ha qui pateix més, sobretot en poblacions petites".

Detencions durant manifestacions, citacions per part de Shin Beth (els serveis de seguretat interior israelians)... "El govern vigila la comunitat dissident israeliana", diu Neiman, però "la població israeliana jueva és molt privilegiada". "Les israelianes que participen en manifestacions a Cisjordània poden ser detingudes, interrogades, però mai les retenen durant setmanes!". "La gent palestina rep un tracte molt més violent", diu, i cita les detencions administratives, un sistema heretat de l'època colonial britànica que permet que Israel empresoni palestines sense càrrecs ni judicis, sense límit de durada.

Pepe també va anar a la presó. Va arribar aquí quan l'ombra de la dictadura s'anava estenent per la seva terra natal, l'Argentina. Aquest israelià va fer el servei militar, a diferència d'altres antisionistes. Cada any servia durant un mes com a reservista, fins que li van dir que

anés a Gaza i s'hi va negar. Va ser llavors quan el van detenir durant un mes i el van expulsar de la seva unitat. A Israel, la instrucció militar és obligatòria: dos anys per a les noies i tres per als nois. També és molt popular "la gran pregunta": "Quan tinguis setze anys, a quina unitat serviràs?", destaca Pepe llançant una mirada despectiva als soldats que van a tot gas per la carretera que hi ha al costat, dirigint-se cap a l'assentament de Mitzpe Yair, davant d'un camp palestí al sud d'Hebron.

A Israel, la instrucció militar és obligatòria: dos anys per a les noies i tres per als nois

"Em representen, ho vulgui o no". Així doncs, per "mostrar una altra cara de la societat israeliana, la d'una petita minoria", Pepe arriba aquí cada setmana, amb el Taayush, per fer companyia al Jibrin, un pastor palestí que pastura el ramat. El protegeix de l'assetjament de colons que volen la seva terra i dels soldats que hi patrullen. "Els dissabtes estic tranquil, però s'agrairia que vinguessin cada dia", somriu el pastor de 55 anys, amb la cara marcada amb senyals causats per l'exposició al sol. "Només tinc Al·là, i a ells", diu assenyalant Pepe i Michal, l'altra voluntària israeliana. Relata les diverses humiliacions que va patir la gent del seu poble, Qawis, envoltat de poblats israelians: destruccions, robatoris, intimidacions, incursions a mitjanit, danys a les collites... "He posat més de mil denúncies" que no han rebut resposta, relata mentre s'enfosqueixen els seus ulls blaus. El líder de l'assentament veí, amb vista al seu camp, els va amenaçar: "Ves-te'n a Síria o Jordània, aquesta terra és nostra!".

Pepe creu que la situació està empitjorant. "L'any passat ens van atacar en aquest assentament. Havien vingut a fer fotos d'un edifici nou que estaven construint per documentar l'expansió il·legal d'aquest caseriu, que, des del punt de vista del dret internacional i israelià, atempta contra la llei", explica. "Trenta, quaranta colons van arribar i ens van colpejar. Em van ferir, una costella trencada. Quatre de nosaltres vam ser evacuades a l'hospital. L'exèrcit no hi va fer res. No ens vam queixar perquè no confiïem en la justícia israeliana", afirma.

En les setmanes que van seguir, va tornar a seure amb el Jibrin a mirar les ovelles que brillaven al prat. Michal somriu. "No és així com canviarem el programari polític d'Israel, però com a mínim algunes ovelles han pogut menjar aquest matí".

Resistència a Rojava: la traïció de Trump facilita la invasió turca

L'autogovern liderat per la població kurda arriba a un acord amb Damasc per lluitar conjuntament contra l'ofensiva d'Ankara

David Meseguer
@DAVIDMESEGUER
Qamixlo, Rojava

"Si hem de triar entre compromisos dolorosos i el genocidi de la nostra gent, escollirem la vida del nostre poble", afirmava el comandant de les Forces Democràtiques Sirianes (FDS), Mazlum Abdi, hores abans de fer-se públic el pacte entre l'Administració Autònoma del Nord i l'Est de Síria -l'autogovern liderat per la població kurda- i el tàndem format pel règim sirianès i Rússia.

Amb l'expressió "compromisos dolorosos", Abdi es referia al fet d'arribar a un acord amb un govern -el de Bashar al-Assad- amb un ampli currículum de repressió contra la població kurda i altres minories de Síria. Segons un comunicat emès per les FDS, el pacte, que implica el desplegament de tropes governamentals de cap a cap de la frontera amb Turquia, ha d'ajudar les FDS a "contrarestar l'agressió turca i alliberar les àrees que l'exèrcit turc ha ocupat".

El 9 d'octubre, les forces armades turques i faccions rebels sirianes de caràcter islamista van iniciar una ofensiva militar sobre el Kurdistan sirianès (Rojava, en kurd) amb l'objectiu d'expulsar les FDS de tota la zona septentrional limítrofa amb l'Estat turc. L'atac d'Ankara va iniciar-se després del sorprenent anunci del president nord-americà Donald Trump de retirar les tropes dels Estats Units (EUA) del nord de Síria, fins aquell moment aliades de les FDS en la lluita contra l'Estat Islàmic; un fet considerat per la milícia kurdoàrab com una "gran traïció".

VEUS CONTRA L'OCUPACIÓ

Sobre el terreny, un mes abans de l'ofensiva militar turca, la direcció política i la població civil de Rojava ja mostraven desconfiança cap a les intencions reals dels EUA. Aquest malestar va aparèixer amb força a l'agost, després que Washington i Ankara pactessin i posessin en marxa una "zona de seguretat" al nord del Kurdistan sirianès. Patrulles militars conjuntes i la destrucció de fortificacions defensives de les FDS van ser les primeres mesures efectives.

"L'objectiu de Turquia continua sent la destrucció del nostre projecte democràtic", assegurava Aldar Khalil, líder del Moviment Popular Democràtic del Kurdistan Occidental (TEV-DEM) a Qamixlo, la capital kurdosiriana. Aquest recel cap a la "zona de seguretat" es visualitzava

sobre el terreny amb la construcció de búnquers i túnels per part de les FDS a diferents zones que havien quedat fora d'aquest corredor patrat per forces estatunidenques i turques. "Vam aprendre la lliçó d'Afrin. Quan va esclatar la guerra no hi havia suficients túnels i fortificacions preparades, així que les nostres tropes i els civils es van convertir en un blanc fàcil per als atacs de l'aviació turca. Des de llavors estem construint estructures defensives que permetin a milicians i civils protegir-se d'un eventual atac", assenyalava el cap visible d'aquest organisme paraigua que agrupa les diferents organitzacions afins al Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK) a Síria.

Com ja va expressar públicament el president turc, Recep Tayyip Erdogan, durant l'Assemblea General de Nacions Unides celebrada el setembre a Nova York, l'objectiu d'Ankara és controlar una franja de territori de 480 quilòmetres de llarg per 30 d'ample. La intenció turca no és només allunyar de la seva frontera les FDS -el prin-

La intenció turca és aprofitar el territori conquerit per portar-hi i assentar refugiades sirianes

cipal component de les quals, les Unitats de Protecció Popular kurdes (YPG-YPJ), són considerades per Turquia com la branca armada del PKK a Síria-, sinó utilitzar aquest ampli corredor per reasentar almenys un dels 3,5 milions de refugiades sirianes que resideixen actualment al seu territori.

En relació amb les persones refugiades, Aldar Khalil indicava que "la situació de la regió ja de per si és molt complicada perquè acollim centenars de milers de desplaçats de totes les parts del país". El líder kurd destacava que "l'objectiu d'Erdogan no és ajudar els refugiats sinó portar-los per desestabilitzar la regió i provocar un canvi demogràfic".

Durant la primera setmana d'ofensiva, segons el Rojava Information Center, les forces turques i les faccions islamistes sirianes aliades havien provocat la mort d'almenys 80 civils i més de 400 persones ferides. Per

MC
13a edició
LA MOSTRA DE CINEBAIX
FESTIVAL DE CINEMA INTERNACIONAL DEL BAIX LLOBREGAT

Cinema de la Mediterrània i del Llevant
Del 7 al 17 de novembre de 2019

Cinema asiàtic
Del 23 al 27 de gener de 2020

Cinema llatinoamericà
Del 26 al 30 de març de 2020

Cinema africà
Del 4 al 8 de juny de 2020

Milicià cristià del Consell Militar Siríac patrulla l'entrada d'una base militar prop de Derik
David Meseguer

la seva banda, el govern turc xifrava en 18 civils turcs els morts a causa dels atacs procedents del costat sirí de la frontera. En relació amb els desplaçaments provocats pels combats, l'ONU estimava en més de 250.000 les persones que han abandonat les seves llars, principalment a les poblacions de Serekaniye (Ras al-Ayn, en àrab) i Tel Abiad. El caos també ha permès que al voltant de 800 gihadistes, entre familiars i membres d'Estat Islàmic, hagin escapat dels camps de detenció.

RECORD DEL GENOCIDI ARMENI

"Coneixem molt bé el règim turc i les massacres que van perpetrar fa un segle contra els armenis i els cristians de la regió. A més, un atac suposaria un seriós perill per als drets de les dones a la regió, ja que sempre són les primeres afectades en una guerra", destacava Athra, una jove de dinou anys de la població de Derik militant de la Unió de Dones Siriaques. "Erdogan està boig. Tot el que podem fer és donar suport a la nostra administració i seguir oposant-nos a qualsevol tipus d'agressió", comentava aquesta cristiana des d'una oficina situada al centre de la ciutat.

El caos ha fet que membres d'Estat Islàmic hagin aconseguit fugir

Rafi Watan, armeni de 42 anys, té una botiga de queviures i licors a Derik. A escassos metres del seu establiment es troba l'església armènia amb un pati central presidit per un monument en record a les víctimes del genocidi de 1915. "El meu avi va abandonar el que llavors era l'Imperi otomà i va arribar a Alep amb només cinc anys. No m'agradaria tornar a passar pel mateix", explicava Watan darrere del taulell del seu petit comerç.

Tant la població kurda com la cristiana de la província de Hassaka temen que l'acció turca pugui comportar un autèntic episodi de neteja ètnica. "Tothom va veure el que va succeir a Afrin. Els turcs van destruir esglésies i centres de culte yazidites, perquè s'oposen a les altres comunitats i a les minories. No poden repetir el que van fer fa un segle durant el genocidi armeni, però sí que intentaran que la gent fugi i abandoni les seves llars", denunciava Ashur Han, un jove de dinou anys a les files del Consell Militar Siríac, una milícia cristiana integrada dins de les FDS.

En aquest sentit, la població cristiana del nord-est de Síria es mostra especialment atemorida després que la seva comunitat hagi disminuït de forma notable des de l'esclat de la guerra siriana el 2011. S'estima que entre 150.000 i 200.000 persones han emigrat de la regió de Hassaka, principalment cap a Europa i Amèrica del Nord, i han vist reduït a 100.000 el nombre d'habitants.

A conseqüència del pacte assolit entre l'autogovern kurd i Damasc, les tropes del règim sirí van començar a desplegar-se en ciutats com Manbij o Kobane, fins ara controlades per l'Administració Autònoma del Nord i l'Est de Síria. De moment, l'autogovern seguirà funcionant i la part àrab de les FDS s'incorporarà a l'exèrcit, mentre que les YPG podran mantenir les armes però només dins de zones urbanes sota el seu control.

Les sancions econòmiques anunciades per la Casa Blanca i la decisió de països com Alemanya, Holanda o l'Estat espanyol –encara que en aquest cas sigui parcial– de no vendre armes a Turquia no han aconseguit de moment que el govern d'Erdogan hagi fet marxa enrere. Tot i la resistència de les FDS, que exigeixen una zona d'exclusió aèria, la superioritat militar turca amb els seus avions i drons d'última generació els ha permès controlar àmplies zones al voltant de Tel Abiad i Ras Serekaniye. Mentre les milícies kurdes tenen por que l'avanç de l'islamisme proturc pugui implicar un episodi de neteja ètnica, el règim de Bashar al-Assad s'observa amb preocupació la possibilitat que Turquia s'annexioni *de facto* aquest territori, tal com ha fet amb Afrin o Al-Bab.

Un dels locals nocturns freqüentats pel jovent de Bagdad

Sara Manisera
@SARAMANISERA
Bagdad

En un club nocturn de Jadriyah, un barri residencial i ètnicament mixt a Bagdad, situat a la riba est del Tigris, comencen a parpellejar unes llums verdes psicodèliques. A l'escenari, instal·lat a la part posterior de la sala, un jove ajusta el seu baix elèctric. Una mica més enllà, un grup d'adolescents beu whisky i cervesa. Uns altres es fan *selfies* somrients. És un divendres plujós, i la nit electrònica està a punt de començar. "És l'única festa d'aquest tipus", assegura Adel Kane Fadel, un estudiant de Dret de vint anys, mentre s'encén un cigarret. "Aquí hi ha una actitud diferent, et sents còmode, la gent està feliç, ningú jutja com ens vestim, què bevem...", diu. Prop d'ell, un jove amb una gorra vermella i una samarreta blanca de dues peces assenteix. Es diu Hussein Majid, té disset anys i treballa en una pastisseria. "Aquesta és la segona vegada que vinc a la festa. És una cosa diferent per a nosaltres, és genial".

Ell i els seus amics tenen entre 15 i 25 anys i són part d'una nova generació; gairebé tothom ha crescut després de la invasió estatunidenca de 2003. Parlen anglès, vesteixen el que es coneix com a *streetwear* -roba de carrer- i llueixen marques americanes de hip-hop. Representen una generació que ha sortit de la guerra i rebutja l'odi de la generació anterior. Són menys religiosos i més oberts. No representen la majoria, però són part d'un nou moviment que reflecteix un canvi cultural i social. Volen divertir-se, beure, oblidar-se de si mateixos, ballar i viure les seves vides sense restriccions imposades per la religió, la societat o la família. "No som la nova generació de Bagdad, sinó

de tot l'Iraq", aclareix CJ, de 22 anys, un tatuador de Bàssora que forma part d'un grup de parkour al sud del país i que ha vingut expressament per la festa. "Avui som la majoria, podem saber-ho tot a Instagram, és alguna cosa que els nostres pares no entenen", es vanta mentre mou el cap al ritme del baix.

Segons les últimes dades del Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD), gairebé la meitat de la població iraquiana té menys de dinou anys i la taxa de desocupació entre els 15 i els 24 anys és del 24%. Aquestes circumstàncies obliguen molta gent a emigrar o a enrolar-se a les milícies, que ofereixen ocupació remunerada. Així i tot, la majoria no vol anar-

Aquesta nova generació ha crescut després de la invasió estatunidenca

se'n, però sí que vol més llibertat per fer el que vulgui, per vestir-se com vulgui, per prendre decisions. És aquest esperit el que va portar Arshed Haibet Fakhri, de trenta anys, a llançar les primeres nits de música electrònica l'any passat a Bagdad.

"Vaig començar a organitzar festes, no pels diners, sinó per promoure un Iraq diferent del que el món imagina", diu Haibet Fakhri, fundador de Riot Gear, un grup autofinançat creat el 2014 per organitzar esdeveniments automobilístics i festes electro. "Crec que hem de fer una

Bagdad 'underground'

Una nova generació de jovent iraquià desconnecta de la guerra i dels hàbits religiosos, omple clubs musicals i aboca les seves inquietuds a les xarxes socials

cosa diferent per a la societat i permetre que els joves es diverteixin", diu. "No és fàcil, vaig començar sol i sovint rebo amenaces i insults a les xarxes socials". És el cas del famós *youtuber* iraquià Ahmed Haitham, qui va insultar Haibet Fakhri per publicar a internet un vídeo promocionant la festa on es veia una dona vestida "provocativament". "Ell diu que en aquestes festes hi ha noies nues i homosexuals. Responc que Bagdad és també la nostra ciutat i que som part d'aquesta societat. Soc musulmà però no imposo als altres com han de viure, llavors, per què ells haurien de dictar allò que nosaltres hem de fer?"

NO NOMÉS ELECTRO

Quan cau la nit, el club comença a omplir-se. Són poc més d'un centenar de joves, la majoria homes. A l'escenari, DJ Blaze, vingut de Turquia, deixa el seu lloc a músics que toquen en viu amb un esperit completament diferent. Es diuen Skyers i són una banda de rock creada el 2017 per sis joves iraquiàns menors de trenta anys. Embolicat en una llum violeta, Hussein Mazin Munther, de cabells curts i jaqueta de cuir, agraeix al públic la seva presència: "Esteu llestos per saltar, ballar i deixar-vos anar?". Els encoratja en àrab: "Un, dos, tres", diu al ritme dels tambors. El grup ofereix una sèrie de clàssics del rock i el metal dels anys vuitanta, des de "Push to the limit" fins a "Take on me", des de Maniac fins a bandes històriques com Journey, Foo Fighters, Black Sabbath i Metallica, però també de noves com Volbeat o Ghost. No produeixen la seva pròpia música sinó que fan *covers*. Una elecció feta per necessitat.

"La diversitat no s'accepta a l'Iraq. Volem oferir una cosa diferent de la música pop, comercial i oriental", diu al final del concert Ahmed Muhy Ahmed, un bateria de 25 anys. "Comencem amb els temes més famosos per sensibilitzar el públic. El que volem és unir les persones i fer que escoltin bona música. No ens interessa la religió, sunnita o xiïta, no importa; només volem fer rock i diver-

tir-nos", diu. Ahmed Muhy és el germà d'un dels fundadors d'Acrassicauda, un grup de metal establert a Bagdad l'any 2000, els membres del qual es van veure obligats a fugir als Estats Units després de nombroses amenaces de mort rebudes per part de grups religiosos. Tot i que la situació ha millorat, encara existeix una forta pressió de les comunitats més conservadores. "A l'Iraq, el metal o el rock encara es consideren música del diable, però no volem anar-nos-en i deixar el país. Volem quedar-nos per canviar tot això. El nostre somni és produir la nostra música i deixar la nostra empremta", diu Ahmed Muhy.

Proliferen cafès on les noies poden sortir soles i es barregen lliurement amb els homes

Fora del club nocturn, Bagdad sembla dinàmic i animat. És gairebé mitjanit i hi ha molt de trànsit al carrer. Grans cotxes i vells taxis grocs omplen els carrers de manera desordenada. Les cases velles de principis del segle XX estan ocultes per palmeres seques. Les T-walls, els grans murs de formigó armat, un llegat de l'ocupació estatunidenca, s'han desmantellat fa pocs mesos i hi ha un aire de despertar civil i cultural a la capital. Quinze anys després que la invasió de l'Iraq per part dels Estats Units sumís el país en un cicle d'insurrecció i guerra, Bagdad està experimentant un veritable renaixement. La disfunció que ho caracteritza és més pronunciada que

mai. La població iraquià enutjada per la corrupció dels seus líders i la seva incapacitat per satisfer necessitats bàsiques, com l'aigua i l'electricitat, protesta en molts punts del país. Però, per primera vegada, després de llargs anys catastròfics, Bagdad no està en guerra.

Cafès, bars i clubs proliferen a la capital iraquià. Especialment cafès, on les noies ara poden sortir soles i barrejar-se lliurement amb els homes. Fins fa uns anys, els perills dels carrers dissuadien les famílies de permetre que les seves filles sortissin soles. Avui, fins i tot poden tocar música. És el cas de Sally Mars, la primera noia a Bagdad a tocar metal amb la guitarra elèctrica: "Vaig començar a tocar quan tenia setze anys, per superar una infància dolorosa marcada per la guerra", explica aquesta jove atea, criada en una família musulmana, que es va donar el nom de Mart, perquè "no pertany a cap grup religiós i, per tant, prové de Mart".

Sally Mars va començar a tocar gràcies a la seva mestra i exdirectora de l'Orquestra Simfònica Nacional, Karim Wasfi, fundadora de l'associació Peace Through Arts, l'objectiu de la qual era promoure la música contra la violència entre el jovent. "El meu germà va morir de càncer a causa de la guerra. No hi havia medicaments, i per passar els punts de control havia de canviar la seva identitat perquè el seu nom era sunnita. Jo odiava tothom, però després vaig trobar una manera de canalitzar la meua ira a través de la música. Em vaig dir: 'Si continuo odiant la gent, participaré en aquesta guerra. No podem superar la guerra amb més odi'", diu des del cafè Al-Faisaliyah, que va obrir les seves portes l'any passat i atreu un públic mixt amb nits de comèdia i concerts de rock en viu. Sally Mars va ser la primera noia a tocar la guitarra elèctrica i continua sent l'única avui, malgrat els atacs a les xarxes socials i les amenaces. "Tot el que fa una noia a l'Iraq està mal vist, però no vull anar-me'n del meu país. Si tots ens n'anem, qui queda per canviar-lo?".

ENTRADES I ABONAMENTS

Dijous 7 de novembre (INAUGURACIÓ): **GRATUÏT**

Preu de cada sessió: **5 €**

Socs de CineBaix: **GRATUÏT**
(AMB L'ACREDITACIÓ CORRESPONENT)

Abonament de 4 sessions: **15 €**
Tu tries si vols veure 4 pel·lícules o compartir-les amb algú

Abonament de tota la Mostra: **25 €**
Personal i intransferible (sempre acompanyat del DNI).
Vàlid per a TOTES les sessions de la Mostra 2019

VENDA D'ENTRADES I ABONAMENTS:

A la taquilla de CineBaix

COM ARRIBAR-HI

RENFE
Sant Feliu de Llobregat
LÍNIES R1 I R4
CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.renfe.com

TRAMBAIX
Sant Feliu - Consell Comarcal
LÍNIA T3
CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.tram.cat

BUS
Hi ha vuit línies
de Soler i Sauret
CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.solerisauret.com

NITBUS
LÍNIA N12
CADA NIT DE 22 h A 5 h
CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.emt-amb.com

LA MOSTRA EDUCA

Consulteu la programació dedicada
als centres educatius a:
www.mostra.cinebaix.cat

BIBLIOTECA

Visiteu l'espai dedicat
a la Mostra de CineBaix
a la Biblioteca Montserrat Roig

ALTRES SEUS: MARTORELL

Divendres 15 de novembre: projecció
d'una pel·lícula de la Mostra de Cine-
Baix al Cinema del Diable de Martorell

PRESENTACIONS I DEBATS

PRESENTACIÓ DEL FESTIVAL
Dissabte 2 de novembre, 18.45 h
Projecció de la pel·lícula *Comportar-se com adults*, de Costa-Gavras,
i posterior debat amb Sergi Cutilles.

INAUGURACIÓ
Dijous 7 de novembre, 19.30 h
Entrada gratuïta.
Projecció de la pel·lícula *Noura's Dream*, de Hinde Boujemaa.

CINEFÒRUM: Els fils del tauler
Divendres 8 de novembre, 19.30 h
Projecció i posterior debat amb José Gayà, director del documental.

XERRADA
Dissabte 9 novembre, 19 h
Projecció de la pel·lícula *Renault 12* i
posterior conferència "Marroc gen-
darne de la frontera sud", a càrrec
de Cristina Mas, periodista i activista
de Lluita Internacionalista.

CINEFÒRUM: Lo que dirán
Dijous 14 de novembre, 19.30 h
Projecció de la pel·lícula i debat
posterior amb Nila Núñez Urgell,
directora del documental.

XERRADA
Divendres 15 novembre, 19.00 h
Projecció de la pel·lícula *For Sama* i
posterior conferència "Geoestratègia
dels conflictes a la Mediterrània i el
Llevant", a càrrec d'Alfons Pérez, de
l'Observatori del Deute en la Globa-
lització.

CINEFÒRUM: Zer
Dissabte 16 de novembre, 18.45 h
Projecció de la pel·lícula i debat poste-
rior amb el seu director, Kazim Öz.

CLOENDA I CINEFÒRUM: Idrissa,
crònica d'una mort qualsevol
Diumenge 17 de novembre, 19 h
Projecció del documental i debat
posterior amb Xavier Artigas, codi-
rector del documental.
I després: **Veredicte del Jurat Jove.**

ORGANITZACIÓ:

EN CONVENI AMB:

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

AMB EL SUPORT DE:

MITJANS OFICIALS:

Associació
CineBaix

www.cinebaix.com

- Som un cinema associatiu sense ànim de lucre
- Treballem des del voluntariat i l'autogestió per oferir-te: cinema, òperes i ballets, cinefòrums, la Mostra de CineBaix, sessions per a centres educatius, el Cicle de cinema infantil...
- Utilitzem serveis financers ètics i solidaris
- Oferim productes de comerç just, ecològics, alternatius i de proximitat

AJUDA'NS
A CONTINUAR

FES-TE'N
SOCI